

Blott i det öppna

”Blott i det öppna har du en möjlighet. Låser du om dig kvävs och förtvinar du. Ut i det fria skall du med Herren gå. Kraften fullkomnas mitt i din svaghet då.” (Psalms 90)

Så börjar en av mina favoritpsalmer. Om vi vågar lita på att den kärlek som vi kallar Gud, bär oss, då kan vi också våga gå ut i livet och stå upp för det vi tror på, säga ifrån när orättvisor begås och höja vår röst när någon behöver vår hjälp. Om vi inte känner tillit, stänger vi av detta kärleksflöde, kontakten bryts och vi låser fast oss i rädslan istället. Det är förödande, för det betyder att vi tystnar, när vi borde tala, vi vågar inte visa vilka vi är och vi vågar inte stå upp för det vi tror på. En sådan rädsla är förlamande och också förödande för ett samhälle. Människor som inte vågar säga ifrån, när något är fel av rädsla för att t.ex. förlora sitt jobb, skapar ett osunt arbetsklimat och utrymme för osunt ledarskap. Det är därför livsviktigt att våga öppna sig för denna kärlek som smälter bort alla rädsor och ger oss mod att vara de vi innerst inne är.

Har jag en kärleksfull gudsbild av en Gud som vill mig väl, som omsluter mig på alla sidor och finns mitt ibland oss, här och nu, ja, då är det förstås lättare att också våga öppna mig för och lita på att den kärleken bär mig genom livet. Men om jag tror på en dömande och straffande Gud, som ser alla fel och misstag jag begår och som kritiskt granskar allt, ja, då är det lätt att förstå att den människan också stänger av det flöde av kärlek som finns tillgängligt.

När man talar om gudsbild är det minst lika viktigt att tala om människosyn. För vad jag tänker om människor säger lika mycket som min gudsbild gör. Tänker jag att andra människor vill mig illa, är jag misstänksam och kritisk mot andra? Eller tänker jag att människan är i ständig utveckling och förvandling och söker efter att må bra och känna sig älskad och behövd och blomstrar ju mer kärlek hon får, ja då har jag troligtvis också en mer kärleksfull syn på vad det innebär att vara människa och i förlängningen även en positiv gudsbild.

Oavsett om vi *har* en gudsbild eller inte, så finns kärleken ändå där. Vad vi än har för tro, eller livsfilosofi, så visar vi det genom vårt agerande, hur vi betar oss mot varandra. Vi kan ha olika uppfattning om saker och ting, men det är genom vårt handlande som vi visar hur vi hanterar dessa olikheter. Kärlekens kraft förvandlar oss och ju mer vi vågar öppna upp och låta kärleken strömma igenom oss, desto bättre kommer vi själva att må och desto mer kommer vi ha att ge till vår omvärld. Vi kan öppna oss för att se att vi alla är en del av något större, att vi alla hör ihop med varandra, eller vi kan sluta oss och se på världen i ett ”vi och de perspektiv”. Det är vi själva som väljer, ingen annan. Vad väljer du?

Ulla Karlsson, präst i Västanfors Västervåla församling
e-post ulla.karlsson@svenskakyrkan.se